

Reis naar de hel

LYDIA VERBEECK

Reis naar de hel

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Lydia Verbeeck
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262 – 1016 AC Amsterdam
Postbus 3879 – 1001 AR Amsterdam

Eerste druk augustus 2014

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Wil Immink Design / Thinkstock
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2985 6
D/2014/0034/297
NUR 330

Eerst de ene trompettist. Dan de andere. Het meisje van de percussie volgde en daarna alle overige leden van de combo, of band, of hoe je het muzikensemble met de naam La Mascarade ook mocht noemen.

In het laatste halfuur gingen ze een na een onderuit. Er was geen sprake van dat ze van de partij zouden zijn op het concours dat dit weekend in de straten van Dole werd gehouden. Of er moest een wonder gebeuren.

Jammer, ze waren getipt als favoriet.

Gisteravond waren ze zich in de bar van Hotel Orléans flink te buiten gegaan aan cocktails. Aanvankelijk werd er dan ook gedacht aan een kater en oogstte de band meewarige reacties. Tot ze zich allemaal de ziel uit het lijf kotsten en iedereen het lachen verging. Toen ook Eloise, de vrouwelijke fluitist, boven de pot moest gaan hangen en zich te slap voelde om nog naar bed te strompelen, gingen er alarmbellen rinkelen. Eloise dronk niet. Geen druppel. Nooit. Hoewel de hotelmanager, die geen hoge dunk had van muzikanten, ervan overtuigd bleef dat het om drankmisbruik ging, belde hij een dokter. Toen die verscheen vertoonden ook hotelgasten die niets met het muziekgezelschap of het concours te maken hadden, dezelfde symptomen.

De dokter haastte zich van de ene zieke naar de andere en

keek steeds bezorgder. Hij verzocht de hotelmanager hem alleen te laten en voerde verschillende telefoongesprekken.

De manager wilde maar één ding: alle zieken cito presto zijn mooie hotel uit. Hij hoopte dat de dokter bezig was dat te organiseren. Dat was dan ook het eerste wat hij even later aan de arts vroeg.

Die schudde het hoofd. 'Voorlopig blijft iedereen hier.'

Een kamermeisje holde naar hen toe.

'Kamer driehonderdtachtig', hijgde ze. 'Een ouder koppel.'

'Ik kom', zei de dokter, en richtte zich tot de hotelmanager: 'Er worden tot nader order geen maaltijden meer verstrekt. Alle activiteiten in de keuken moeten worden stilgelegd.'

'Wat wilt u daarmee zeggen? Dat wij onze gasten bedorven voedsel hebben voorgezet? Ik verzeker u dat wij alle regels van de hygiëne respecteren en alleen met verse producten werken!'

De manager haastte zich met een diepe frons tussen de wenkbrauwen naar de keuken. Het zou toch niet waar zijn dat er iets niet in de haak was met het voedsel? Als dat zo was, moesten de bewijzen onmiddellijk worden weggevoerd.

Voor het hotel stopten enkele wagens. Mannen, strak in het pak, beenden het gebouw in.

Ella had zich halverwege de middenbeuk in de kathedraal geïnstalleerd. Daar zat ze nu al langer dan de tien minuten die ze zich had voorgenomen te blijven. De oorzaak was, behalve het zonlicht dat door de gebrandschilderde ramen naar binnen viel en dat de rijzige zuilen, de beelden en de altaren in een warme gloed zette, vooral de muziek, die betoverend door de hoge ruimte zinderde. De klanken stroomden uit het orgel, dat als een komvormig zwaluwnest was aangebracht in de hoek van het hoge gewelfde plafond en de muur boven een arcade.

Ze had de reisbegeleidster, Sofie Catoor, wijsgemaakt dat ze nooit lunchte. 'Ik ga intussen de kathedraal bekijken. Ik zie jullie straks wel.'

'We gaan na de lunch allemaal even de kathedraal in', had Catoor gezegd. Met andere woorden: blijf maar bij de kudde.

Zonder meer uitleg te geven was Ella toch vertrokken. Ze kon moeilijk zeggen dat ze het clubje 'oude zakken' waarmee ze moest optrekken al na een halve reisdag beu was. De rimpelige gezichten, de zuinige lachjes van de dames met hun gepoederde wangen en hun kapsels strak in de lak, de mannen met hun bloeddoorlopen ogen, ze kreeg er het schijt van.

Ook het trage tempo zat haar dwars. Het duurde een

eeuwigheid voor ze allemaal de bus in en uit waren geklommen. Twee liepen er met een stok en er was zelfs een dame-tje met een looprek, enfin, een rollator.

Drie keer had de chauffeur onderweg een parking moeten oprijden voor een sanitaire stop. Drie keer! Ook al was er een toilet in de bus. En er bestond toch zoiets als luiers voor ouden van dagen, incontinentiemateriaal?

Nee, ze moesten stoppen, zodat alle oudjes de benen konden strekken. Voor je het wist kon zich in hun aders immers een bloedklonter vormen, en dan waren de gevolgen desastreus. Dat had de dame naast haar in de bus haar uitgelegd. Een echte kwek was het. Misschien had het mens thuis geen aanspraak en taterde ze daarom nu de hele dag door. Maria heette ze, en ze meende over haar te moeten moederen omdat ze een kleinkind had dat Ellen heette, wat leek op Ella.

Haar telefoon, de nieuwste iPhone, ging over. Ze nam het gesprek aan terwijl ze de kathedraal verliet.

‘Kevin? Waar ben je nu?’

‘Beaune.’

‘En William?’

‘Weet ik niet. Waar ben jij?’

Ze lachte alleen maar.

‘Hè, zeg het nu! Ben je er bijna?’

Ze drukte het gesprek uit, liep naar een bank op het plein en rommelde in haar rugzakje. Ze haalde er een kaart uit, vouwde die open en zocht Beaune. Zij bevond zich in Metz. Hun eindbestemming was Dole. Volgens Catoor was dat de oude hoofdstad van Bourgogne, een streek die lange tijd meer met Vlaanderen te maken had dan met Frankrijk. Daar zou ze het de volgende dagen nog uitgebreid over hebben. Het had geklonken als een dreigement.

Metz was een uitgelezen plek voor de lunch. Tenminste volgens Walter Vervoort, de chauffeur van de luxueuze autocar. Meestal stopten ze bij een wegrestaurant omdat van de snelweg afrijden te veel tijdverlies betekende. Maar in het geval van Metz reed je vijf minuten na de uitrit van de autosnelweg al de busparking op. Nog eens vijf minuten later stond de groep al op het plein voor de kathedraal Saint-Etienne, waar een keus aan restaurants was.

‘Moet Ella niet lunchen?’ vroeg Walter aan Sofie.

‘Ella?’

‘Ik zag haar weggaan.’

‘Dat jij nu al weet dat ze Ella heet.’

‘Geef toe, ze valt wel op’, zei Walter.

Net toen de hoofdschotel werd opgediend, een lekker geurende boeuf bourguignon, voelde Sofie het mobieltje in haar zak trillen. Ze haalde het tevoorschijn. Jen, zag ze.

Jen Vissers, de dispatcher die vanuit het kantoor van Reizen Patriot in Zemst als een bewaarengel over hen waakte, zei: ‘Ik heb vervelend nieuws.’

Het vervolg deed Sofie ongelovig de wenkbrauwen fronsen. Dit kon niet waar zijn. Ze begreep het waarschijnlijk verkeerd. ‘Wacht, ik versta je niet goed.’

Ze liep met de telefoon aan haar oor het restaurant uit.

‘Ik dacht even dat je zei dat we niet in ons hotel in Dole terecht kunnen.’

‘Dat is ook zo. En ook niet in een ander hotel in Dole. Alles zit er vol. Er is dit weekend een muziekconcours, maar ik denk dat er meer aan de hand is. Het lijkt erop dat er iets gaande is dat men onder de pet wil houden. De berichtgeving is op z’n zachtst gezegd eigenaardig.’

‘Waar moeten we dan naartoe?’

‘Ik heb een interessant alternatief gevonden: Hotel Poul-sard, een familiehôtel met een heel goede keuken. Ik heb je

er al eens info over gestuurd. Het ligt in de Jura, even buiten het stadje Arbois. Het is een goede uitvalsbasis voor de uitstappen die je had gepland. En Arbois stond sowieso op het programma. Jullie hebben daar morgen toch een wijnproeverij?’

‘Wacht eens,’ zei Sofie, ‘ik meen mij te herinneren dat er geen lift is.’

‘Het hotel is vooral gericht op langlaufers in de winter en op motorrijders in de andere seizoenen’, zei Jen Vissers aarzelend.

‘Personen die niet echt een lift nodig hebben. Maar wie zit er in mijn bus?’ Dat laatste voegde Sofie er op sarcastische toon aan toe.

‘Ik weet het.’

‘Jen, dat kun je mij niet aandoen! Het zijn allemaal senioren. Ze vermoorden me als ik zeg dat er geen lift is.’

‘En wat zullen ze met je doen als je zegt dat ze onder de blote hemel moeten slapen?’

‘Wat?’

Jen zuchtte diep. ‘Het was het enige hotel waar nog voldoende plaats was. Ik heb echt gezocht om er een met een lift te vinden, Sofie.’

‘O.’

‘Je gelooft me toch?’

‘Natuurlijk geloof ik je’, zei Sofie onwillig.

‘Op de benedenverdieping zijn enkele kamers voor degenen die het slechtst ter been zijn. De fantastische keukens en het mooie uitzicht over wijngaarden en over de Jura maken het ontbreken van de lift trouwens meer dan goed. De kamers hebben zelfs een balkon.’

‘Tja, dan moet het maar. Heeft Walter de gegevens?’

‘Die sms ik hem dadelijk door.’

‘Bel je me als je meer weet over wat er in Dole aan de hand is?’

‘Doe ik. Daaag.’

‘Wacht even, Jen, ik wilde je nog iets vragen.’

‘Zeg maar.’

‘Kun je mij iets meer vertellen over Ella De Jonghe?’

‘Ik veronderstel dat het iemand van de groep is? Wat is er met haar?’

‘Wat doet zo’n jong ding tussen allemaal senioren? Eerst dacht ik dat ze iemand begeleidde, opa of oma, maar dat is niet het geval. Ze reist alleen.’

‘Wacht even.’

Sofie hoorde Jen wat toetsen aanslaan. Ella viel in het gezelschap niet alleen op door haar jeugdige leeftijd, maar ook door haar uiterlijk. Je kon niet naast de piercings kijken die haar wenkbrauwen, haar neusvleugel, het kuiltje boven haar kin, haar oorschelpen en ongetwijfeld ook plekken die door haar stoere kleding werden bedekt, versierden. Zonder die ijzerwinkel zou ze best knap zijn – tenminste als je van het jongensachtige type hield, van piekerig vuurrood geverfd haar en een spierwitte huid. Ella was een albino, de eerste die Sofie in haar leven zag. Tenminste, de eerste menselijke. Als kind had ze een wit konijn met rode ogen gehad.

‘Hier heb ik haar inschrijving. Ze vraagt uitdrukkelijk om een rustig, ouder reisgezelschap.’

‘Dus ze wist dat ze in een groep senioren terecht zou komen?’

‘Ze heeft er zelfs nog over getelefoneerd.’

‘Oké’, zei Sofie. ‘Ik wilde het alleen maar weten. Bedankt, Jen.’

Ze drukte haar telefoon uit en draaide zich om naar het restaurant. Ze hoorde lachen.

Het middelpunt van hilariteit was een man die je het best zou kunnen omschrijven als een vrolijke Frans, een joviale

en luidruchtige moppentapper die mannen op de schou-
ders slaat en hen 'maat' noemt en vrouwen met 'schatje'
aanspreekt. Sofie wist uit ervaring hoe het zou verder gaan.
Eerst zou iedereen zich door hem laten inpakken, na een
dag of wat zou dat veranderen in irritatie en tegen het eind
van de reis zou iedereen hem mijden als de pest.

De vrolijke Frans in kwestie heette Staf Lombaerts. Dat
had hij toen ze vertrokken door de bus geroepen. Hij had
een glimmend bolrond gezicht met blozende wangen en
een buik die getuigde van te veel eten en drinken.

Ze zag Walter zijn telefoon uit zijn broekzak grissen en
op het schermpje kijken. Enkele tellen later kwam hij het
restaurant uit.

Walter kampte met licht overgewicht, was zo kaal als een
biljartbal en droeg een hippe bril die hij geregeld verving.
Nu had hij een exemplaar met een felgroen vierkant mon-
tuur op zijn neus.

'Weet je het al?' vroeg hij geërgerd.

Sofie knikte.

'Blijkbaar is het dat of onder de blote hemel slapen.'

De hele dag was het zonnig geweest, maar hoe dichterbij ze hun einddoel kwamen, hoe meer de lucht betrokken was. Nu onweerde het. Donder rolde door het oude begroeide gebergte, bliksemflitsen zetten de diepten naast de smalle rijbaan in de spotlights.

Het was stil geworden in de bus. Staf Lombaerts tapte niet langer moppen. Zelfs Ella was opgehouden met te eisen dat ze rechtsomkeert zouden maken naar Dole. Dat had ze een hele tijd volgehouden. Tot iemand haar had toegeroepen dat ze haar bek moest houden en zich niet zo moest aanstellen. Sofie zelf had het niet beter kunnen verwoorden. Het had haar geërgerd en ze had zich afgevraagd waarom net de jongste van het gezelschap zo zwaar aan de verandering leek te tillen.

Er speelde geen muziek. Ze had al een kwartier niets meer in de microfoon gezegd. Dat deed ze bewust. Niets mocht Walter afleiden. Er viel voorlopig ook niet veel te vertellen. Alleen maar dat Arbois een kleine stad was, omgeven door ettelijke hectaren bos, die er nu in de striemende regen en in het licht van de bliksem eerder afschrikwekkend dan aantrekkelijk uitzagen.

Walter reed geconcentreerd, de ogen tot spleetjes geknepen. De ruitenwissers stonden op de hoogste stand, maar hadden nog moeite om het water van de voorruit te verwij-

deren. Het schijnsel van de koplampen trachtte de te vroeg ingevallen duisternis te verjagen.

Toen eindelijk het donkere silhouet van het hotel opdoemde, ging er een collectieve zucht van opluchting door de bus. Walter parkeerde en zette de motor uit. Er steeg een spontaan applaus op. Hij voelde zich als een piloot die in turbulent weer een vliegtuig aan de grond had gezet en grijsde.

Zo plotseling als het onweer was uitgebroken, hield het ook op.

Toen ze uitstapten viel er nu en dan nog een regendruppel. De lucht scheurde open. Meteen werd het veel lichter. Het laatste uur had het bijna nacht geleken.

Het hotel was een uit de kluiten gewassen chalet met balkons met zwart gebeitste planken. Het leek weggeplukt uit de Zwitserse of Oostenrijkse Alpen. Zouden er in de buurt koeien met bellen om de hals rondlopen?

‘Wat ruikt het na een onweer toch altijd lekker’, zei Maria. ‘Alsof de lucht schoongewassen is.’

Ella staarde haar aan alsof ze Chinees sprak.

‘Vind je ook niet, kindje?’

‘Noem me niet zo, geit!’

Maria keek ontdaan. Haar wangen kleurden rood.

Verdomme, dacht Ella, waarom deed ik dat? Was haar uitval de anderen opgevallen?

De meesten stonden bij de bagageruimte. Walter had aan beide zijden van de autocar een klep opengemaakt en haalde er de koffers uit. Sofie schudde een mollige vrouw die uit het hotel was gekomen de hand.

Naast Maria dook een man op. Hij keek Ella minachtend aan.

‘Als hier een geit aanwezig is, ben jij dat.’

Ella draaide hem de rug toe en ging haar koffer zoeken.

De groep liep het hotel in. Sofie verdeelde de sleutels van de kamers. Walter en Sofie wisselden een blik. Ze wisten wat er komen zou.

Het begon met een vraag.

‘Waar is de lift?’

‘Er is er geen’, reageerde iemand.

‘Wat?’

‘Ik denk dat er geen is.’

‘Maar dat kan niet. Er is altijd een lift in een hotel.’

‘Hier niet.’

‘Onzin.’

‘Om de hoek. Daar hebben we nog niet gekeken.’

Het gezelschap liep eensgezind een zijgang in. Maar niet voor lang.

‘Er is geen lift.’

Ze keken verontwaardigd naar Sofie en Walter, alsof ze hen ervan verdachten de lift zoek te hebben gemaakt.

‘Dat is een minpunt van dit hotel’, zei Sofie. ‘Maar het is een gemakkelijke trap en de meeste kamers liggen op de eerste verdieping. Alleen de jongste benen moeten wat hoger klimmen.’ Daarbij keek ze naar Ella. Die haalde haar schouders op en verdween met haar koffer naar boven. Haar rug straalde minachting uit.

‘Wie dat wil, kan zijn of haar bagage hier laten staan. Het personeel van het hotel brengt de koffers naar boven.’

Sofie wees naar een gezette vrouw en een man met een schort voor. Beiden glimlachten.

‘Mevrouw Mimi Corneil, uitbaatster, en haar man Jean, de kok.’

Mimi bevestigde dat er voor de bagage zou worden gezorgd. Haar broer Bernard zou dadelijk een handje komen toesteken.

‘Wat doe ik?’ vroeg het dametje met de rollator.

Detje heette ze, een afkorting van Odette. Detje had al veel moeite om de autocar in en uit te klimmen.

‘Ik help u. Het lukt wel’, zei Sofie met meer zelfvertrouwen dan ze voelde.

Er waren slechts twee kamers op de benedenverdieping en die waren door andere gasten ingenomen. Dat was een flinke tegenvaller. Mimi had beloofd dat ze morgen zouden vrijkomen, maar dat hielp hen nu niet vooruit.

‘Weet je wat,’ zei Walter, ‘ik draag je.’ En hij tilde Detje op. ‘Ik wed dat je altijd al door een knappe man de trap op gedragen wilde worden.’

Detje bloosde.

‘Hela!’ riep haar echtgenoot. ‘Hou je handen waar we ze kunnen zien, chauffeur! En jij ook, Detje!’

Er werd gelachen en gejoeld.

‘Ga je dat elke keer doen?’ riep iemand.

‘Absoluut! Detje geeft een kik en daar kom ik!’ grijnsde Walter. ‘Haar eigen superman.’

Beneden keken de Corneils glimlachend toe.

Er kwam een man aangeslenterd. Het was een dertiger die eruitzag alsof hij geen aandacht aan zijn uiterlijk besteedde, maar waarschijnlijk ’s ochtends een halfuur voor de spiegel stond om zijn haar tot een artistiek verantwoord nest om te toveren.

Hij tilde met elke hand een reiskoffer op en sprong er met twee treden tegelijk de trap mee op. Daarmee had hij succes bij de vrouwen van de groep. Er was er zelfs eentje die applaudisseerde. Hij boog en grijnsde breed.

Dat moet Bernard zijn, dacht Sofie. Geen man die je gemakkelijk over het hoofd kon zien.

Het onweer dwong Kevin een parkeerterrein op te rijden, ook al was hij niet ver meer van zijn eindbestemming. Het regende zo hard dat hij nauwelijks nog iets zag door het vizier van zijn helm. Er lag intussen zoveel water op het wegdek dat het levensgevaarlijk werd. Kappen dus. Hij was niet gek.

De automatische deur van het wegrestaurant schoof open. Binnen zette hij zijn helm af. Er kwam een dikke blonde haardos tevoorschijn. Een ondeugende bles viel voor zijn helblauwe ogen.

Voorzien van een cola en een halve baguette met brie ging hij aan een tafeltje bij het raam zitten. Een bliksemlits scheurde de lucht in tweeën. Hij telde de seconden tot de donder volgde en kwam uit op vijftien. Het onweer leek in hevigheid af te nemen.

Na een paar happen van het broodje viste hij zijn telefoon uit zijn rugzak. Hij had twee oproepen gemist, een van Ella en een van William, en had een paar berichten ontvangen. Vast ook van die twee.

Hij opende het bericht van William.

GISTERAVOND AANGEKOMEN. WAAR BLIJF JE?

William had gelift. Hij had geweigerd achter op de motor te reizen.

‘Ik ben mijn leven nog niet beu.’

Kevin vond het oké, hij reed liever zonder passagier. Toen hij haar belde had Ella geweigerd te zeggen waar ze was, maar uit haar lachje had hij opgemaakt dat ze voor lag op hem. Hij zou dus als laatste aankomen, hoewel hij had gemeend met gemak als eerste te zullen arriveren. Daarom was hij wat later vertrokken dan de bedoeling was. Dat had hij niet mogen doen. In zijn verbeelding hoorde hij Ella hem al spottend 'loser' noemen. Hij had geen zin om haar bericht te lezen.

Een oudere man die aan een tafeltje bij hem in de buurt was komen zitten, staarde hem aan. Aan zijn kleding te zien was het ook een motorrijder. Hij was goed geconserveerd en had een volle bos wit haar.

Kevin hoopte dat niet zou gebeuren wat hij vreesde. De signalen waren er – de geïnteresseerde, ietwat omfloerste blik, de minzame glimlach. Dadelijk zou de ander hem aanspreken en waarschijnlijk boos worden als hij hem afwees. Daarom ging hij verzitten, zodat hij met zijn rug naar hem toe zat.

Hij was geen homo, zelfs niet een beetje bi. Dat wist hij zeker, net zo zeker als anderen ervan overtuigd waren dat hij het wel was. Iemand met een uiterlijk als hij moest het wel zijn, en als hij het niet toegaf, wilde hij gewoon niet uit de kast komen, wat toch werkelijk niet meer van deze tijd was.

Als hij zich een week niet schoor zag hij er wat ruwer uit, maar dat hielp niet echt. Nog altijd keken er evenveel mannen naar hem om als vrouwen. Vooral oudere mannen waren tuk op hem. Als kind was dat al zo geweest. Het had hem gemaakt tot wie hij was.

Toen hij zijn broodje voor driekwart had opgegeten, brak de hemel open. Het werd weer licht en hield op met regenen. Nu hij toch als laatste in het afgesproken hotel

zou aankomen, hoefde hij zich niet meer te haasten. Toen hij uiteindelijk vertrok, was de rijweg al opgedroogd. De oude homo zat nog steeds in het wegrestaurant. Hij had geen avances gemaakt.

Na een kwartiertje reed Kevin Dole in. Het was een oude stad met smalle straten, een deel ervan met eenrichtingsverkeer, de meeste licht hellend en allemaal met een wegdek dat wel wat herstelling kon gebruiken. Hij matigde zijn snelheid en bracht zich de plattegrond die hij thuis had bestudeerd voor de geest.

Hij passeerde cafés en restaurants met terrassen, die de gasten na de regen opnieuw in beslag hadden genomen. Ondanks de helm op zijn hoofd merkte hij op dat er opvallend veel muziek was, livemuziek.

Toen hij de wimpels zag waarmee sommige straten waren versierd en grote affiches met de datum van die dag, vermoedde hij dat er een of ander feest aan de gang was.

Hij vond Hotel Orléans zonder de weg te hoeven vragen of een kaart te moeten raadplegen. Hij had op de website van het hotel gelezen dat er achter het gebouw parkeergelegenheid was voor de gasten, zij het dat het aantal parkeerplaatsen beperkt was. Daar maakte hij zich geen zorgen over. Een motor kreeg je er altijd nog wel bij gepropt. Dat kon niet worden gezegd van de autocar waarmee Ella op weg was. Kevin zocht naar de inrit van de parking. Het viel hem op dat er een groep persfotografen bij het hotel had postgevat en dat bij de toegangsdeur agenten stonden.

Toen hij tussen het hotel en een ander gebouw de smalle inrit vond, werd het meteen duidelijk dat hij het parkeerterrein kon vergeten. De doorgang werd versperd door een massieve zwarte wagen op hoge wielen die dwars op de weg stond.

Hij vloekte. Wat was dit? Een eindje verderop keerde hij, reed het hotel voorbij en zocht naar een andere inrit. Die was er. Maar ook die werd door een wagen versperd.

Hij zette zijn motor dan maar twee straten verder op een pleintje waar hij niet mocht parkeren. Omdat de machine deels door een bloemenbak met hoge planten aan het zicht werd onttrokken, hoopte hij gespaard te blijven van een boete. Misschien liepen er in Franse steden geen ijverige parkeerwachters rond zoals thuis in Antwerpen.

Terwijl hij naar het hotel liep, belde hij William op.

‘What the fuck is er aan de hand?’

‘Een of andere besmetting. Niemand kan het hotel in of uit.’

‘Dat zullen we nog wel zien. Wat is je kamernummer?’

William gaf het nummer en eindigde met:

‘Wedden dat het je niet lukt?’